

3. Поляков А. В. Общая теория права: Проблемы интеграции в контексте коммуникативного подхода: Курс лекций. – СПб.: Издательский дом С.-Петербурга. Гос. Ун-та, 2004. – С. 753-754 (864 с.);

4. Алексеев С. С. Общая теория права : в двух томах / Алексеев С. С. – Т. II. – М. : Юридическая литература, 1982. – 360 с.

5. Халфина Р. О. Общее учение о правоотношении. – М.: Юрид. лит., 1974. – С. 115.

6. Ю. В. Оніщик Співвідношення категорій "суб'єкт фінансового права" та "суб'єкт фінансових правовідносин" // Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право), №3(50)–2010.- С. 164-169.

РЕАЛИЗАЦИЯ ПРИНЦИПУ ДОСТУПНОСТИ У СУЧАСНОМУ НОТАРИАТІ

Досінчук К.Ф.,

здобувач Інституту держави і права ім.В.М.Корецького НАН України

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, в.о. завідувача відділу Інституту держави і права ім. В.М. Корецького *Андрійко О.Ф.*

З оголошенням України незалежною державою, з прийняттям Конституції України в нашій державі стрімко почали розвиватися різні інститути, які впливають на захист основних прав і свобод людини і громадянина. Не є виключенням і інститут нотаріату. Важливим кроком у розвитку українського нотаріату було прийняття ще у 1993 році Закону України «Про нотаріат» (далі Закон), який постійно змінювався, вдосконалювався в умовах розвитку суспільних відносин.

На нашу думку, цих змін недостатньо для регулювання суспільних відносин на сучасному етапі, оскільки залишається велика кількість невирішених питань, що стосуються організації та діяльності органів нотаріату.

У чинній редакції Закону нотаріатом в Україні є система органів і посадових осіб, на які покладено обов'язок посвідчувати права, а також факти, що мають юридичне значення, та вчиняти інші нотаріальні дії, передбачені цим Законом, з метою надання їм юридичної вірогідності [1].

Відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону вчинення нотаріальних дій в Україні покладється на нотаріусів, які працюють в державних нотаріальних конторах, державних нотаріальних архівах (державні нотаріуси) або займаються приватною нотаріальною діяльністю (приватні нотаріуси). При цьому, документи оформлені як державними так і приватними нотаріусами мають однаково юридичну силу. Виникає питання, чи є доречним такий розподіл? Тим більше враховуючи однаковість процедури оформлення нотаріальних документів як у державних нотаріальних конторах, так і у приватних нотаріусів. А вже і ті, і інші керуються одним Законом, одним Порядком про вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, одними інструкціями, тощо.

На мою думку, тут проблема полягає вже в доступності. Йдеться як про територіальне значення, так і матеріальне. І навіть останній аспект є більш суттєвим.

Питання стосовно квотування нотаріусів дискутувалось неодноразово у різних юридичних колах, і навіть в травні 2004 року були спроби внести зміни до діючого закону, якими пропонувалося його доповнити новою ст. 16-1 „Квоти нотаріусів”.

Відповідно до відомостей, поданих управлінням нотаріату Головного управління юстиції в м. Києві на сьогоднішній день тільки в м. Києві зареєстровано 1115 приватних нотаріусів, тоді як державних - 19, разом з Київським державним нотаріальним архівом. Виникає питання, куди середньостатистична людина піде - до державного нотаріуса з помірними цінами, але великим навантаженням, чи до приватного нотаріуса, за послуги якого доведеться викласти чималу копійку? На нашу думку, в умовах

сьогодення відповідь на це питання очевидна - до державної нотаріальної контори, незважаючи на те, що на це витрачається чимало часу. Адже державні контори не справляються з тим навантаженням, з тим потоком людей, які бажають звернутися до них для вчинення тих чи інших нотаріальних дій. Чи справляється в такому разі держава з забезпеченням доступності до державної нотаріальної контори? Чи виконує Міністерство юстиції України, Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі зі своєю функцією у контролі за організацією нотаріальної діяльності, яка покладена на них Законом. Відповідь очевидна - ні. Адже, не є нормальною ситуація, коли люди для того щоб потрапити на прийом до державного нотаріуса займають черги ще зночі. В якій цивілізованій країні, тим більше якщо мова йде про демократичну країну така ситуація є прийнятною? І це йдеться про Київ - велике, індустріально розвинене місто, і можна лише собі уявити ситуацію яка відбувається в областях.

Також, проблема реалізації принципу доступності зумовлюється, як вже зазначалося вище, і певними матеріальними аспектами. Крім того, на психологічному рівні люди сприймають приватних нотаріусів, як так званих, бізнесменів, основна мета яких отримати прибутки. Але, при цьому, не мають уявлення які кошти приватні нотаріуси сплачують до державного бюджету за свою діяльність, маючи більше обов'язків, аніж прав. По суті, діяльність приватних нотаріусів здійснюється на засадах самофінансування як технічного, так і матеріального забезпечення, на відміну від державних нотаріальних контор, які фінансуються державою.

Отже, вищезгадані проблеми є лише частиною тих, які необхідно вирішити для нормального функціонування нотаріату в Україні. На нашу думку, їх вирішення можливе лише за умови тісної співпраці законодавців з науковцями, адже для прийняття якісного Закону необхідний науковий підхід.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про нотаріат» : від 2.09.1993 р., № 3425-ХІІ // ВВР України. - 1993. - № 39. - ст. 383.

ДЕРЖАВНИЙ ІМУНІТЕТ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Новосад Н.В.,

ад'юнкт кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ

Державний імунітет сьогодні є важливим поняттям в дослідженні процесів державотворення на філософсько-правовому рівні. Аналіз поняття «державний імунітет» насамперед передбачає вивчення його в теоретико-методологічних аспектах.

За останні роки розуміння меж поширення державного імунітету і, відповідно, його тлумачення коливалось від «берегів абсолютного до обмеженого», постійно протиставляючи права одного суверена іншому, що саме по собі не було досить складним для розмежування, враховуючи природу їх виникнення. Однак неоднозначне тлумачення приватних дій суверена / держави, які не підпадають під захист імунітетом, тим більше у випадках відносин із приватними особами, які не знаходяться під юрисдикцією суверена, та обсяг прав, яких значно менший, ніж при публічних діях двох суверенів. Ситуація, ще більше ускладнюється, коли необхідно захистити права таких приватних осіб та протиставити їх у ієрархічному розумінні правам суверена, тобто завжди виникає колізія між природним та позитивним правом. Розв'язання такої ситуації не завжди є чітко зрозумілим. Крім того, практична